APEL CĂTRE NAȚIUNILE LUMII ŞI LIDERII LOR AUTENTICI
Scrisoare deschisă a unui istoric român

Motto: „Sau punem pumnul în pieptul furtunii, sau pierim!”
(Avram Iancu, 1848)

Nu ne referim la vreun cataclism cosmic, în fața căruia suntem neputincioşi, ci avem în vedere *primejdia totală* care se profilează la nivel planetar prin *lucrarea Forțelor răului*. Societatea omenească, dintr-o slăbiciune a începutului le-a tolerat[1] iar puterea lor a crescut continuu prin acaparare şi oprimare. La începutul secolului XX ele s-au unit în *Conspirația neoimperialistă mondială*, prin fuziunea imperiilor „istorice” supraviețuitoare primului război mondial cu Imperiul invizibil, al capitalului, iar corifeii săi, în patima lor pentru Avere, Putere şi Dominație, acum au ajuns în faza iresponabilității față de civilizația şi viața lumii, față de soarta Planetei însăşi. Nu este o teorie. Este realitatea cruntă a prezentului şi a perspectivei noastre.

Dacă imperiile „istorice” au hrănit aproape două milenii himera „imperiului universal” care să încorporeze şi să jefuiască națiunile, himeră spulberată însă în epoca modernă prin lupta națiunilor pentru recuperarea Identităților şi Suveranităților lor naționale, Conspirația neoimperialistă, preluând ştafeta nocivă a înaintaşilor săi şi având la timonă experți ai Imperiului invizibil, impotriva legilor firii şi a legităților istorice, a revigorat efortul pentru constituirea unui „Imperiu global” în care să se topească națiunile lumii, cu Statele lor naționale, într-un amalgam planetar „civic şi multicultural”, fără nici o culoare națională, condus de un Guvern mondial, într-o aşazisă Nouă Ordine Mondială – deviză deja aşezată la temelia unei celebre piramide a „marelui arhitect”.

Aceasta este reala şi marea primejdie cu care lumea se confruntă azi şi în perpectivă. Articolul d-lui. Iuri Floroiu – „Biocip = sfârşitul libertății = sclavie” – din revista „Lumea misterelor” nr. 10/2011, p.19, este un extraordinar semnal de alarmă.

Națiunile lumii – principala permanență a istoriei! –, afirmate încă din Anttichitate dar încarcerate, treptat, aproape toate, în imperiile istorice, au luptat continuu pentru ieşirea din închisoarea imperiilor. Şi marea dreptate istorică a izbândit în epoca modernă. Căci principiul fundamental al adevăratului Drept internațional îl reprezintă *Dreptul națiunilor înaintea tuturor*, principiu consemnat *ab initio* în *Dreptul Zalmoxian* al strămoşilor noştri reali – traco-geto-dacii[2].

Primejdia însă, după cum s-a înțeles, a revenit în forță prin Conspirația neoimperialistă mondială, care a aruncat pe „piața” propagandistică eufemismul „globalizare”, explicându-l marelui public, într-un metalimbaj, ca fiind singura cale spre fericire. Or, sensul/conținutul real, cel urmărit de fapt de Conspirație, este un neocolonialism extins la nivel

---

1. Vezi G.D.Iscru, *O nouă introducere în epoca modernă, cu privire specială la istoria națională*. Ed. Proema, Baia Mare, 2010.
2. Carolus Lundius, *Zamolxis, primus getarum legislator* (*Zamolxe, primul legiuitor al geților*), Upsala-Suedia, 1687, traducere, în premieră, în limba română, de Maria Crişan, cu contribuția materială a d-lui. dr. Napoleon Săvescu, Ed. Axa, Botoşani, 2002. Şi conf. univ. dr. G.D.Iscru, *Dreptul națiunilor înaintea tuturor-principiul fundamental al Dreptului Zalmoxian*, în „Studii şi cercetări de daco-românistică”, revista Academiei daco-române, an. 1, nr. 1, 2011, p. 46-53.

planetar, în profitul ei, înfinit mai viclean şi mai dur decât colonialismul de odinioară al imperiilor „istorice”[3]. Iar imperiul global preconizat, după planul său himeric, ar urma să se constituie, în timp cât mai scurt posibil, în două etape: prima, prin constituirea unor imperii zonale, numite, eufemistic, „Uniuni”, în care naţiunile etnice, cu Statele lor naţionale, cum am spus, să se „topească”, pur şi simplu, în două trepte, numite tot eufemistic „aderare” şi „integrare”, urmând ca amalgamarea lor să se desăvârşească în Imperiul global – creuzetul „civic şi multicultural”, cu „cetăţeni” docili, împuţinaţi numeric, fără rădăcini istorice şi conduşi, *nolens-volens*, după legi elaborate de experţii Centrului şi sub un Guvern mondial.

Ideea imperiilor zonale numite „Uniuni” le venise mai demult „părinţilor întemeietori”, astfel că spre sfârşitul secolului XVIII ei au creat în „Lumea Nouă” prima „Uniune”, „Uniunea Statelor Americane” (U.S.A.), spre a servi, în viitor, ca model, dar şi cu gândul, vehiculat pe „circuit închis”, de a se extinde, într-o primă etapă, pe spaţiul celor două Americi, cu aspiraţia finală către dominaţia lumii. Prin aceasta Oculta punea bazele primului imperiu modern. Şi „Uniunea” aceasta s-a consolidat în „marşul triumfal” al decimării naţiunilor autohtone (amerindiene), supravieţuitorii acestor naţiuni fiind închişi în rezervaţii, ca animalele sălbatice, după ce li s-a restricţionat libertatea circulaţiei şi posibilitatea procurării hranei, începând chiar din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Iar spre cărţile şi tratatele de istorie a fost expediată denumirea „operei” ca fiind „revoluţia americană”. În Lumea Veche, Forţele oculte, printr-o „revoluţie glorioasă” (1689, rămas an de referinţă), îşi adjudecaseră conducerea Imperiului Britanic iar în Franţa, după un secol, printr-o nouă „mare revoluţie” cu o cumplită şi absurdă teroare, sub acoperirea prealabilă a unor principii generoase, au făcut ca Republica proclamată iniţial să *involueze* într-un regim imperial al „Marelui Corsican”. Lui i s-a încredinţat misiunea de a încerca să pună bazele unui „Imperiu universal” în epoca modernă. Încercarea a eşuat, precum se ştie, căci personajul, luând avânt, ieşise de sub control. Şi „înţelepţii” nu puteau tolera aceasta.

A urmat, sub lumina principiilor franceze din 1789, cu adevărat generoase, „secolul naţiunilor”, al XIX-lea, încheiat, la cumpăna dintre veacuri (XIX-XX), cu *criza generală a sistemului imperial*, criză în care naţiunile, după lupte seculare, au aruncat imperiile „istorice”.

Conspiraţia neoimperialistă mondială, constituindu-se tot la această cumpănă dintre veacuri, preluând „ştafeta” şi revigorând efortul de reîncarcerare a naţiunilor, a realizat, în „Lumea Veche”, pe ruinele Imperiului autocrat al ţarilor, primul mare imperiu zonal, tot o „Uniune”, în urma unei noi „mari revoluţii”, dar de data aceasta un imperiu comunist, aspirant la statutul de „Imperiu mondial” cu naţiuni întâi minţite, apoi reîncarcerate, fără „aderare” şi „itegrare”. Concomitent s-a dat în lucru „Proiectul” pentru o nouă „Uniune” în Europa, „Uniune” care urma să-şi intre în rol după cel de-al doilea război mondial, planificat şi el, la fel cum a fost planificat şi primul.

În etapa numită interbelică, după noua „mare revoluţie”, „socialistă” însă, Conspiraţia a „lansat la apă” două „Distrugătoare”: în 1922, când primul imperiu comunist a fost botezat „Uniune”, cu o împreunare de eufemisme în titulatură („Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste” – U.R.S.S.) – varianta roşie a totalitarismului modern; în 1933 – varianta brună a acestuia. Ambele, sub devize false, aspirau la dominaţia mondială. În paralel, Conspiraţia a dispus testarea în presă şi în discuţii politice a „variantei americane” a unei noi „Uniuni” pe „bătrânul continent”: „Statele Unite

---

3. Eugen Zainea, *Globalizarea – şansă sau blestem?* Vol. I, Ed. Valand Print, Bucureşti, 2000, p. 36-39. Cartea, concepută de autor în cinci volume, s-a oprit la acest prim volum. Următoarele 4 volume n-au mai putut fi publicate.

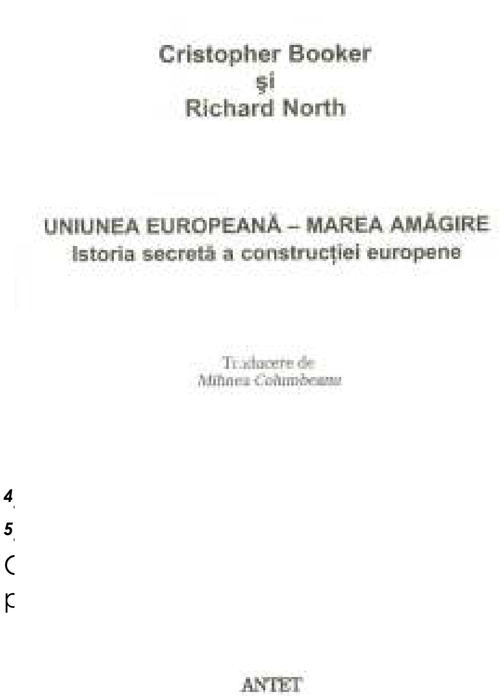
ale Europei”. Analizând dezbaterile pro şi contra, „înţelepţii” s-au convins însă că „formula americană” nu se potriveşte pentru Europa. Aici erau naţiuni cu străvechi rădăcini istorice, cu un specific naţional consolidat (identitatea naţională), în plus cu o civilizaţie remarcabilă. Menţinând conceptul de „Uniune”, „doctrinarii” trebuiau să găsească metoda de tăiere a rădăcinilor şi de anulare a specificului.

Lenin, „părintele” primului imperiu comunist, cultivând cu atenţie pe cel ce avea să devină tiranul nr. 1 al secolului XX, Stalin, i-a încredinţat acestuia paternitatea ideii privitoare la perspectiva dispariţiei naţiunilor etnice într-un viitor previzibil. „Dezvoltând” ideea, ideologii „Uniunii Europene”, „uniune” care îşi începuse existenţa cu „paşi mărunţi”, numai după ce i-au anunţat şi componenta ei politică prin „recomandarea otrăvită” din ianuarie 2006[4] au indicat formula/metoda pe care Lenin şi Stalin n-o intuiseră – şi anume transformarea naţiunilor etnice în aşa numite „naţiuni civice” iar Statele naţionale să devină „civice şi multiculturale”, în acest fel „integrându-se” în Suprastatul numit „Uniune”. La scurt timp, în preambulul primei Constituţii elaborate, respectivii ideologi ai „Uniunii” ţineau să precizeze pentru *naţiunile creştine* ale continentului, ai căror lideri, amăgiţi sau cointeresaţi, „aderaseră” sau vor mai „adera”, că printrânsa se va intra în „*Europa-postcreştină*”, încheindu-şi astfel „socotelile” cu Dumnezeu. E drept, cu aceasta se deconspirau, imprudent, „marii prieteni” ai creştinismului! Dar a fost chiar o imprudenţă sau a fost un test?

Acestea sunt, succint, datele istoriei, dintre care am eliminat balastaul de fariseiem şi propagandă.

Reacţii şi atenţionări din partea unor autori informaţi, conştienţi şi responsabili faţă de această *situaţie limită* în care s-a ajuns, au apărut şi apar continuu. Dar „tăvălugul” distrugerii merge înainte, căci *criza morală* – de fapt, *o criză generală*, complexă – a pătruns adânc în structurile societăţii contemporane şi foarte mulţi aşteaptă – ca odinioară, când Roma imperială devenise „rădăcina tuturor relelor” – o minune divină pentru înlăturarea răului, asupra căruia avem acum demonstraţii elocvente.

După ce Conspiraţia a pus în „operă” *sinistrul alibi de la „turnurile gemene”* (11.09.2001), ca „argument-şoc” pentru declanşarea celui de-al treilea război mondial şi după ce construcţia noii „Uniuni Europene” a avansat, doi cercetători occidentali (englezi), în urma unei serioase investigaţii, la zi, într-o impresionantă *carte ştiinţifică* au arătat în detaliu „***marea amăgire***” prin care liderii de partide politice, guverne şi parlamente din „luminatul” Occident, pe un fond de neinformare şi dezinformare pentru „masele largi” atât de dispreţuite în documentele Ocultei, de presiuni, tentaţii şi corupţie pentru „elitele” dispuse să-şi vândă ţara, naţiunea, au fost „convinse/convinşi” să accepte şi să semneze „aderarea” şi „integrarea” Statelor lor în noua „Uniune”[5] care deja a devenit model şi pentru alte zone vizate.

Au survenit apoi şi alte semnale de alarmă. Un celebru dizident rus, foarte informat, Vladimir Bukovski, a declarat, tranşant, că „Uniunea Europeană” este, în fapt, „o variantă nouă a Uniunii

4. [illegible] a” (p.1, titrat).
5. [illegible] UNEA EUROPEANĂ – MAREA AMĂGIRE*, Ed. Antet, Bucureşti, 2004.
C[illegible] at în imaginea şi textul de pe prima copertă, dar editura nu ne-a
p[illegible]

Sovietice”. Dar cartea celor doi englezi a rămas, până acum, atenţionarea fundamentală.

Cu toate acestea, „marea amăgire” persistă în lume, persistă şi la noi şi induce în societate „frica în oase”, care generează apatie până la laşitate, aşa cum, de altfel, s-a preconizat în documente „doctrinare” ale *celor interesaţi*. Iar naţiunile suportă din nou, prin semnătura liderilor şi hotărârea „aleşilor”, nu impunerea prin forţa armelor, ca odinioară, ci, acum, cedarea, pur şi simplu, a Suveranităţilor naţionale, falsificarea Identităţilor naţionale şi a istoriei, anularea tradiţiei naţionale – crime, dublate şi consolidate prin ruinarea economiei. Toate acestea, conform „doctrinei şocului”, un mecanism diabolic de dominaţie şi jaf, aplicat şi la noi, în România, clocit în incubatoarele „capitalismului dezastrelor”[6].

Pagina de titlu a cartii citate.

Argumentul forte pe care îl vehiculează în exces propagandiştii „globalizării”, mergând până la invocarea/evocarea Apocalipsei, pentru a convinge naţiunile să accepte aşazisa „Noua Ordine Mondială” a împătimiţilor dominaţiei, este aceea că suveranităţile naţionale n-ar putea să reziste în faţa marilor probleme şi provocări contemporane. Deşi este de o falsitate crasă, „argumentul” încă „prinde” la mulţi neavizaţi iar liderii şi parlamentele se menţin în stare de obedienţă faţă de „Înalta Poartă”. Ba chiar şi unii autori, cunoscuţi pentru competenţă, bunul lor simţ şi buna credinţă, dar cu insuficientă ştiinţă istorică, încep să ignore „marea amăgire”. Şi, deşi critică dur politicile oficiale, acceptă faptul împlinit şi se mărginesc, în concluzie, să ... sfătuiască guvernele, parlamentele, pe şefii de State, Bisericile şi alte instituţii de bază să-şi „îndrepte” propriile „erori”, „defecte”, pierzând din vedere că acei cărora li se adresează sunt cointeresaţi şi programaţi să meargă ferm pe „calea globalizării” şi a „ecumenismului”.

Iată de ce un sfat, un apel, o chemare la acţiunea de salvare, acum trebuie adresate *naţiunilor şi liderilor lor autentici*, nu celor obedienţi şi programaţi. Căci numai naţiunile lumii cu Suveranităţile şi identităţile lor naţionale ca redute vitale de salvare, cu Statele lor naţionale ca organisme fireşti de coordonare, de dezvoltare optimă şi de apărare, acreditate de istorie, sunt cele mai în măsură ca prin întinse şi complexe relaţii şi colaborări la nivel zonal şi planetar, să răspundă operativ şi eficient la problemele şi provocările prezentului şi ale viitorului, într-o firească Nouă Ordine Mondială, aceea a naţiunilor suverane.

Această convingere, ca învăţătură fundamentală a ISTORIEI, ne dă certitudinea că şi himera „Imperiului global” al Conspiraţiei neoimperialiste va eşua inevitabil, aşa cum, după secole de luptă a naţiunilor, a eşuat şi himera imperiilor „istorice”.

Alternativa, adică biruinţa „globalizării”, aşa cum o concep corifeii Conspiraţiei pe „circuit închis”, ar fi echivalentă cu dezastrul planetar.

Primejdia fiind însă planetară, cum s-a înţeles, sunt absolut necesare o concentrare şi o concertare a efortului naţiunilor lumii, a liderilor lor autentici, pentru ieşirea din situaţia limită în care s-a ajuns, printr-o nouă *renaştere naţională*, într-un cadru de *democraţie reală*, sub conducerea unor partide ale interesului naţional, cu lideri naţionali autentici care să-şi asume asemnea răspundere. Cu înţelepciune, fermitate şi perseverenţă. Nu este uşor, dar este singura soluţie de salvare, o soluţie politică, dar de fermitatea chemării eroului nostru martir, Avram Iancu, în 1848: „*Sau punem pumnul în pieptul furtunii, sau pierim!*”[7]

---

6. Naomi Klein, *Doctrina şocului. Naşterea capitalismului dezastrelor*, Ed. Vellant, Bucureşti, 2008.
7. Cf. Dr. Gh. Funar, *Holocaustul împotriva românilor*, Editura GEDO, Cluj Napoca-2011.

Întrucât Oculta internațională, mai nou Conspirația neoimperialistă planetară, a împins societatea modernă pe drumul primejdios al „globalizării", cu distrugerea națiunilor etnice şi a Statelor lor naționale, se impun, prioritar, următoarele obiective pentru o nouă renaştere națională:

Obiectivele unei noi renaşteri naționale

În plan extern:

1) Redobândirea Suveranităților naționale, a integrității lor şi a identităților naționale reale (acolo unde au fost uzurpate, afectate, falsificate de noile imperii autointitulate acum „Centre de Putere".

2) Reconsolidarea Statelor naționale şi angajarea unor relații/raporturi/tratate/convenții multiple şi complexe, reciproc benefice, între Statele naționale.

3) Recuperarea activelor şi resurselor naționale vândute („privatizate") la prețuri derizorii şi încredințarea funcționării/valorificării lor unor cetățeni competenți ai Statului național, responsabili şi ataşați interesului național.

4) Aşezarea Dreptului internațional, în mod real, pe principiul ancestral zalmoxian, al „Dreptului națiunilor înaintea tuturor" – temelie sigură a păcii în lume.

În plan intern:

5) Reluarea efortului – în plan național şi planetar – pentru realizarea obiectivelor politice ale Epocii moderne, epoca suveranităților naționale:

-armonia socială,

-Implementarea unor regimuri de democrație reală,

-Aşezarea dreptului intern (justiția) pe principiul fundamental al „Dreptului națiunii înaintea tuturor", cu valorificarea tradiției naționale în domeniu,

-În acest cadru, reluarea efortului, prioritar, de ridicare a nivelului de viață al cetățenilor Statului național prin seturi de reforme radicale în toate compartimentele vieții naționale.

-Reaşezarea învățământului şi educației în conformitate cu istoria, tradiția, specificul şi interesul național.

Asemenea reforme, benefice, sunt posibile în noul cadru care asigură alegerea unor lideri autentici, total ataşați interesului național şi constituirea unor organisme/instituții naționale, conforme cu principiile epocii moderne, cu tradiția şi specificul național[8].

01 noiembrie 2011 *Conf. univ. dr. G.D.Iscru*

8. Pentru situația din România, dar şi la nivel planetar, o critică documentată şi fermă a politicilor oficiale, cu propuneri/soluții de ieşire din situația limită, în trei cărți recente: General (r.) Gheorghe Dragomir, *Recviem pentru spioni*, vol. I şi II, Ed. România în Lume, Bucureşti, 2008 şi 2009; idem, *Europa cu capul în stele şi trupul însângerat. Lumea care va să vină*, Ed. România în lume, Bucureşti, 2011, 331p; Profesor dr. Dumitru Porojan şi profesor dr. Tudor Olimpiu Bompa, *România – acum ori niciodată*, Ed. IRECSON, Bucureşti, 2011, autorii propun „un model de guvernare care salvează România", 287 p.